

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

Wychodzi co dwa miesiące. Redaktor: August Gohlke. Wydawca: **Świecki Ruch** Misyjny „Epifania” (odpowiedzialny w Polsce — **Wiktor Stachowiak**), skrytka pocztowa nr 44, 60-955 Poznań. Adres międzynarodowy: Chester Springs, Pa. 19425, USA. Cena: w prenumeracie rocznej zł 36, pojedyn. numeru zł 6.

TYPY BIBLII

BIBLIA zawiera siedem różnych kierunków myśli. Wszystko, co w niej jest zawarte należy do jednego lub drugiego kierunku. Są to: *doktryny, przykazania, obietnice, napomnienia, prorocтва, historie i typy*. Niniejszy artykuł omawia ostatni z tych siedmiu kierunków myśli — *typy*.

Angielskie słowo *type* (polskie *typ*) pochodzi z greckiego *typos* (1. poj.), *tupoi* (1. mn.). To słowo 15 razy występuje w greckim Nowym Testamencie, a gdyby przyjąć słabo świadczącą interpretację 1 Kor. 10: 11, to wówczas występowałoby 16 razy. Jednakże słowo *tupikos*, przysłówki, urobione od rzeczownika *typos*, a przetłumaczone *typowo*, jest podtrzymywane przez liczbowanie biblijne oraz manuskrypty: Watykański, Synaicki i Aleksandryjski, tj. przez trzy najstarsze i najlepsze. Stąd niewątpliwie interpretacja 1 Kor. 10:11 jest właściwa.

Staranne studiowanie wszystkich tekstów Nowego Testamentu, w których występuje wyraz *typos* doprowadza ostatecznie do wniosku, że ten wyraz jest użyty w czterech różnych znaczeniach, według których tych 15 słów odpowiednio podzielimy na grupy: (1) *znak*, dwukrotnie występuje w Ewangelii Jana 20:25 (ze znaczenia tego wyrazu wywodzi się słowo *czcionka*, używane przez nas w sensie mechanicznej formy lub form, którymi się drukuje); (2) *przykład* (Filip. 3:17; 1 Tes. 1:7; 2 Tes. 3:9; 1 Tym. 4:12; Tyt. 2:7; 1 Piotra 5:3); (3) *wzór* (Dz. 7:43, 44; 23:25; Rzym. 6:17; Żyd. 8:5); i (4) *typ* w takim znaczeniu, w jakim zwykle to słowo używamy, tzn. w sensie jednego z sied-

miu podanych wyżej kierunków myśli biblijnych (Rzym. 5:14; 1 Kor. 10:6 i 11, jeśli przyjmie się słowo *tupoi* zamiast *tupikos*. Jeśli ono będzie tu przyjęte, jako właściwa interpretacja, to jego znaczenie będzie pochodzić z czwartego znaczenia słowa *typos*). Czwarte znaczenie tego słowa jest naszym tematem.

OKREŚLENIE TYPÓW

W tym czwartym znaczeniu tego słowa typami są: *instytucje, osoby, zasady, rzeczy i wydarzenia Starego Testamentu oraz osoby, rzeczy i wydarzenia Nowego Testamentu przepowiadające przyszłe rzeczy*. Kilka przykładów posłuży do wyjaśnienia tej definicji.

Jako instytucje Starego Testamentu można przytoczyć

obrzezanie, stanowiące typ chrztu i coroczną wieczerzę wielkanocną, będącą typem Wieczerzy Pańskiej. Do osób Starego Testamentu można zaliczyć Sarę, stanowiącą typ Boskiego Przymierza związanego Przysięgą rozwijającego Chrystusa i Agarę przedstawiającą Przymierze Zakonu, podczas gdy Izaak (syn Sary) i Ismael (syn Agary) mogą być wymienieni, jako będący typami Chrystusa i cielesnego Izraela. Do zasad Starego Testamentu zaliczamy dziesięcioro przykazań, będących typem tysiącletniego prawa miłości obowiązkowej do Boga i człowieka. Do tego zakresu należą prawne zarysy Prawa Zakonu. Jako rzeczy Starego Testamentu można wymienić miasto Jeruzalem: przedstawiające czasem Kościół wojujący, czasem Kościół triumfujący, czasem Starożytnych Godnych, czasem chrześcijaństwo, a czasem

„UMIEJĘTNI I UTWIERDZENI W TERAŹNIEJSZEJ PRAWDZIE”
2 Piotra 1:12

DWUMIESIĘCZNIK

Wrzesień-Październik

Nr 306 (1)

SPIS TREŚCI

Typy Biblii	71
Doświadczajcie duchów	77
Chrystus: Jego okup	79

„OCZEKUJĄC ONEJ BŁOGOSŁAWIONEJ NADZIEI
I EPIFANII CHWAŁY WIELKIEGO BOGA
I ZBAWICIELA NASZEGO JEZUSA CHRYSZTUSA”
Tytus 2:13

kościół nominalny i rzekę Jordan będącą typem: czasem przekleństwa, czasem rodzaju ludzkiego pod przekleństwem, czasem ludów chrześcijaństwa. Jako wydarzenia Starego Testamentu można przytoczyć danie Prawa Zakonu stanowiące typ dania Nowego Przymierza i odprawienie Agary z Ismaelem na skutek natarczywości Sary, będące typem odrzucenia przez Boga od Swej specjalnej łaski Przymierza Zakonu i Izraela cielesnego, ponieważ cierpienia sług wysokiego powołania (stanowiących osobowe części Przymierza Sary) doznane ze strony sług Przymierza Zakonu (stanowiących osobowe części Przymierza Agary) i ze strony dzieci Zakonu przemówiły do Boga, aby wybawił Swoje Maluczkie Stadko od prześladowań cielesnego Izraela.

Jako osobę Nowego Testamentu można zacytować Jezusa będącego typem Maluczkiego Stadka w Paruzji i Epifanii oraz dwunastu Apostołów (w równoległych żniwach) będących typem brata Russella. Jako rzecz Nowego Testamentu można zacytować Jeruzalem będące typem religijnego rządu Tysiąclecia („... jest [przedstawia] miasto wielkiego króla” — Mat. 5:35) i nominalnego ludu Bożego („... nie może być, aby miał prorok zginąć, oprócz [poza obrębem] w Jeruzalemie” — Łuk. 13:33). Cuda Jezusa i Apostołów można zacytować jako typy różnych przyszłych rzeczy i czynów, szczególnie w Tysiącleciu. Rzekę Jordan natomiast można zacytować jako typ ofiarniczej śmierci. Do wydarzeń Nowego Testamentu można zaliczyć zdradę Judasza jako typ zdrady Maluczkiego Stadka Paruzji i Epifanii przez członków wtórej śmierci. A kler żydowski skazujący Jezusa na śmierć jest typem kleru chrześcijańskiego skazującego Maluczkie Stadko na odcięcie od jego praw jako Boskiego narzędzia mówczego.

Tych kilka przykładów wyjaśnia naszą definicję a ustępy takie jak Rzym. 5:14; 1 Kor. 10:6, 11; Gal. 4:24; Kol. 2:16, 17; Żyd. 9:9, 23, 24; 10:1 oraz wiele innych potwierdzają prawdziwość naszej definicji. W pierwszych trzech zacytowanych tekstach (w jęz. gr.) wyraźnie występuje wyraz *typ* (w jęz. pol. *wzór*), a w pozostałych jego synonimy, podczas gdy w tekście do Żyd. 9:24 Grecy używają wyrazu *antitupa* (przetłumaczonego wizerunkiem) a w 1 Piotra 3:21 *antitupos* (przetłumaczonego jako *wzór*) w takim znaczeniu w jakim my zwykle używamy słowa. *typ* Następujące wyrażenia: „wzór” (Żyd. 9:9), „tajemnica” (Efez. 5:32), „według porządku Melchisedekowego” (Żyd. 6:20; 7:11, 15, 17), „przypodobany” (Żyd. 7:3), „cuda” (Jana 2:11) oraz „znamiona” (Mar. 16:17; Żyd. 2:4) są używane jako synonimy słowa *typ*, tak jak w przypadku słów „... przed ... któremu ...” do Rzym. 4:17.

Istnieje wielka różnorodność opinii pomiędzy studentami Biblii na temat tego, co obejmuje słowo *typ*. Niektórzy w ogóle zaprzeczają występowaniu typów w Biblii. Inni twierdzą, że tylko te rzeczy, o których wyraźnie (zgodnie z ich ograniczonym poglądem doty-

czącym słowa „wyraźnie”) mówi się, jako o typach, są nimi. To redukuje typy do bardzo małego zasięgu. Inni arbitralnie przyjmują pewne rzeczy, jako typowe, tak jak arbitralnie innym jako takim zaprzeczają. Jeszcze inni twierdzą, że wszystko w Pięcioksięgu i innych historiach Starego Testamentu i Nowego Testamentu jest typowe, a jeszcze inni dowodzą, że każda historia i biografia w Biblii jest typowa.

Wśród takiej różnorodności jak możemy zrozumieć, co jest prawdą biblijną odnośnie tego, co jest typowe? Odpowiadamy, że stwierdzenia Biblii, fakty podane w Biblii oraz zasady biblijne uzdolnią pokorne, ciche, głodne, uczciwe, pełne szacunku, lojalne i święte dziecko Boże do uzyskania we właściwym czasie jasnego zrozumienia, co stanowi prawdę biblijną na ten temat. W okresie Epifanii Prawda na ten temat stała się zupełnie jasna. I dlatego pokorne, ciche, głodne, uczciwe, pełne szacunku, lojalne i święte dziecko Boże może w okresie Epifanii, w jej szerszym znaczeniu, spodziewać się dojścia do pewności co jest Prawdą odnośnie tego co w Biblii jest typowe.

Wobec tego przedstawiamy to, co następuje, jako pomoc dla takich dzieci Bożych. Nie spodziewamy się, aby niektóre dzieci Boże — nieczyści lewicy — tak długo jak pozostaną nieczystymi osiągnęli (zrozumieli) tę prawdę, ale ufamy, że kiedy rozpoczną rzeczywiste oczyszczanie samych siebie, Pan w tej sprawie im też będzie błogosławił. Zgodnie z wyrażoną myślą i stałą praktyką pastora Russella istnieje co najmniej siedem sposobów, za pośrednictwem których mogą być rozpoznane typowe charaktery przez biblijne stwierdzenie. Przedstawimy tutaj tych siedem sposobów z trzema dodatkowymi, które jako nie na czasie nie były wówczas zrozumiane.

DZIESIĘĆ SPOSOBÓW ROZPOZNAWANIA TYPÓW

(1) *Kiedykolwiek Biblia wyraźnie stwierdza, że coś jest typowe, możemy być pewni, że tak jest.* Stąd wiemy, że Sara, Agara, Izaak i Ismael są typami, gdyż święty Paweł bezpośrednio tego dowodzi (Gal. 4:21-31). Także wiele wydarzeń z 1 Kor. 10:1-10 stanowi typy, ponieważ święty Paweł w wierszach 6 i 11 bezpośrednio mówi o nich, jako takich. Święty Paweł do Żyd. 9:14-23, szczególnie w 23 wierszu, bezpośrednio stwierdza, że Przymierze Zakonu jest typowe. Przybytek i posługa najwyższego kapłana bezpośrednio z nim związana jest jasno przez Apostoła nazwana typową, Żyd. 9:9, 24.

Apostoł przez synonim słowa *typ*, występujący w liście do Efezjan 5:31, 32, wyraźnie nazywa Adama i Ewę, w ich bezgrzesznym stanie, typami. Stąd wiemy, że oni są typami. Z tego samego powodu z listu do Rzymian 5:14 dowiadujemy się, że bezgrzeszny Adam stanowi typ Jezusa. Przez wyrażenie „obłok świadków” (Żyd. 12:1), to jest przez metonimię,

świadczenie jako cienie — gdyż obłok odbija cień, gdy słońce za nim się obniża — wszyscy bohaterowie wiary w swym działaniu, opisani w 11 rozdziale do Żydów, są typami. Można by przytoczyć inne jeszcze teksty zawierające wzmianki o typach, szczególnie w liście do Żydów, ale powyższe wystarczą w celu potwierdzenia pierwszej zasady.

(2) Drugim sposobem przez który Biblia wskazuje typ jest *porównywanie rzeczy jednej dyspensacji z rzeczami drugiej dyspensacji*. To często występuje u Proroków, szczególnie u Izajasza. Tak więc we wspomnianym u Iz. 28:21 zadaniu przez Izraelitów klęski Filistynom (2 Sam. 5:20; 1 Kron. 14:11) zawiera się typ paruzyjnego ludu Bożego zadającego klęskę tym, którzy zaprzeczali okupowi, a zwycięstwo Jozuego i Izraela nad pięcioma królami i Amorejczykami w Gabaon (Joz. 10:10) stanowi typ naszego Pana i Jego ludu zwyciężających w pełni pięć wielkich błędów i pięć klas przesiewawczych w obu żniwach (1 Kor. 10:5-14). Opisane więc przez Iz. 9:4 i 10:26 obalenie Madianitów przez Gedeona jest porównane z obaleniem w żniwie karygodnych błądźcicieli nominalnego kościoła, co dowodzi, że historia Gedeona jest typowa. Tych kilka przykładów ze Starego Testamentu potwierdza ten punkt.

Nowy Testament zawiera takie porównania, które udowadniają typowy charakter treści Starego Testamentu odnoszących się, na przykład, do porównania Izaaka z klasą Chrystusową oraz Ismaela z cielesnym Izraelem (Gal. 4:28-31) i dni Noego przed potopem a także w czasie trwania potopu i ówczesnych ludzi z dniami. Syna Człowieczego przed i podczas wielkiego ucisku oraz z ludźmi światowymi tych czasów (Mat. 24:37-39; Łuk. 17:26, 27). To samo dotyczy Lota i Sodomy oraz Wielkiej Kompanii i nominalnego kościoła (Łuk. 17:28-30). Jezus przez porównanie wskazał, że wąż miedziany na puszczy był typem na Niego (Jana 3:14, 15). Szczególnie u Izajasza, Jeremiasza i w Psalmach znajdujemy wiele z tych porównań i ma się rozumieć one dowodzą, że w rzeczach porównywanych występuje typ i antytyp.

(3) Czasami istnienie jakiegoś typu jest pokazane przez *przeciwstawienie typu z antytypem, a w niektórych przypadkach przez przeciwstawienie typu z czymś, co nie jest jego antytypem, lecz zawiera tę samą zasadę, jaka czyni antytyp z typu*. Godne uwagi przypadki dotyczące punktu pierwszego można znaleźć przez przeciwstawienie Żyd. 12:18-21 z wierszami 22-29 oraz 9:1-10 z wierszami 11-14 i 25. Godny uwagi przypadek w odniesieniu do punktu drugiego znajduje się w liście do Żyd. 10:28, 29. Ma się rozumieć, że antytypem Zakonu Mojżeszowego jest Nowe Przymierze, które nie wejdzie w życie wcześniej jak w Wieku Tysiąclecia, gdy rozmyślnie grzeszący przeciwko jego prawu będą karani „bez miłosierdzia za świadectwem dwóch albo trzech” świadków. Obecnie ta sama zasada działa w

związku z przymierzem ofiary, jak tego dowodzi Żyd. 10:28, 29. Zupełnie dobrowolni grzesznicy przeciwko niemu umrą dotkliwszą śmiercią, aniżeli zadaną przez Zakon Mojżeszowy, bo umrą śmiercią wtórą. Jednak to przeciwstawienie przywodzi na myśl typowy charakter kary śmierci stosowanej według Zakonu Mojżeszowego. Iz. 1:9 i Rzym. 5:15-19 z nieco odmiennego punktu widzenia są ilustracjami tej zasady. A to dowodzi, że ten punkt jest biblijny.

(4) Jedno z najczęstszych odwoływań się do typów znajdujemy w *proroczych aluzjach czynionych w odniesieniu do historycznych osób, miejsc i wydarzeń, które miały miejsce dawno w przeszłości i jeszcze prorokują o rzeczach przyszłych*. Jest to częstym zjawiskiem występującym w Psalmach i w księdze Izajasza, na przykład w Ps. 83:7-12 (proszę zwrócić uwagę na porównania w wierszach 10-12). Psalm 72, odnoszący się do Salomona w okresie jego panowania, jako typu Chrystusa w czasie Jego tysiącletniego panowania, jest także przykładem tego punktu.

Iz. 10:5-34 zawiera prorocze aluzje do wielu historycznych wydarzeń, osób, narodów, miast itd., które teraz jeszcze wszystkie są prorocstwami rzeczy przyszłych w drugim wypełnieniu dowodzącym, że wszystkie te wydarzenia, osoby, miejsca, miasta itd. są typowymi, ponieważ, jak wiemy, te prorocstwa wypełniają się dwukrotnie: {1} w odniesieniu do literalnych rzeczy, których dotyczą i {2} w odniesieniu do ich antytypów w Wieku Ewangelii. Pastor Russell bardzo często stosował tę zasadę. Wszyscy prorocy obficie wykorzystywali tę zasadę, gdy prorokowali o literalnych wypełnieniach rzeczy ze Starego Testamentu, używane przez Boga za typy wypełnione w antytypach Wieku Ewangelii, jak na przykład: Egipt, Asyria, Babilon, Moab, Ammon, Filistia, Arabia, Syria itd. oraz związane z nimi przynależności. Obj. 2:20-23, 17:5 i 21:2 ilustrują ten punkt i wszystkie te teksty go potwierdzają.

(5) Innym sposobem, którym posługuje się Biblia, by zwrócić uwagę na typy jest *wyjaśnienie spraw Starego Testamentu, jako aluzji bez bezpośrednich stwierdzeń, że one są typami w odniesieniu do spraw doktrynalnych, etycznych i napominających*, jak tego dowiedzie to, co następuje. Nie nazywając wprost typami obrzezki i baranka wielkanocnego w Egipcie, święty Paweł, czyniąc aluzję do obrzezania w liście do Kol. 2:11, 12 dowodzi, że ono jest typem chrztu, a jego aluzja do baranka wielkanocnego w 1 Kor. 5:7, 8 dowodzi, że ten ostatni jest typem Jezusa, jako naszego Baranka Wielkanocnego, tymczasem Izraelici spożywający baranka w Egipcie stanowią typ Kościoła Wieku Ewangelii przyswajającego sobie błogosławieństwo usprawiedliwienia i poświęcenia wynikające ze złamanego ciała Jezusa i przelanej krwi, natomiast w Izraelitach wyrzucających wszelki kwas ze swoich mieszkań pokazuje jak mamy oczyszczać się od

wszelkiego zła. Innymi przypadkami dotyczącymi tego punktu są następujące teksty: Żyd. 6:18 (odnoszący się do miast ucieczki będących typem Chrystusa, naszej ucieczki i nadziei życia w Nim); Jak. 5:10, 11 i Ezech. 14:14-20 (prorocy typami różnych godnych Wieku Ewangelii); Jana 1:51 (drabina Jakubowa typem Chrystusa) itd. Prorocze Pisma Starego Testamentu i pisma Apostołów oraz wypowiedzi Jezusa z Nowego Testamentu roją się od aluzji wskazujących na typy.

(6) Pismo Święte wskazuje, że *ktokolwiek działa w związku z jasno określonym typem i cokolwiek jest związane z jasno określonym typem, również jest typem*. Jako ilustrację tej zasady zacytujemy Eliasza, który jest wyraźnie określony, jako typ Chrystusa będącego Boskim narzędziem mówczym do publiczności. Zobacz Mat. 11:14 (dosłownie: „jest [przedstawia] Eliasz [Eliasz], który miał [dosłownie, ma] przyjść”); Łuk. 1:17; Mat. 3:3; Mal. 4:5, 6. Stosownie do tego Achab i jego synowie, Abdyjasz, Jezabela, Eliaeusz, Jehu, Hazael, kapłani Baala i Astarte są typami i dlatego Baal i Astarte, wdowa z Sarepty oraz jej syn itd. są typami. Z tego powodu, że Eliasz jest typem, to wszystkie osoby, miejsca, wydarzenia itd. występujące w jego życiu są typami. Zasada ta, zastosowana do Enocha, Noego, Abrahama, Sary, Izaaka, Agary, Ismaela, Jakuba, Józefa, Faraona, Mojżesza, Aarona i jego synów, Jozuego, sędziów, królów izraelskich, proroków, kapłanów, Ezdrasza, Nehemiasza, Zorobabela, Jana Chrzciiciela, Jezusa i Apostołów, pokazuje nam, że właściwie każda historyczna osoba i wydarzenie ze Starego i Nowego Testamentu jest typem. Tak więc, ta bardzo ważna zasada na temat typologii jest biblijna.

(7) Istnieje oczywisty dowód na to, co w Biblii jest typem. Jest to następująca metoda, którą pastor Russell często stosował i przy stole w Domu Biblijnym wyraźnie stwierdził, że używał jej w wielu przypadkach: *gdziekolwiek biblijne osoby, nauki, wydarzenia itd. mają swoje odpowiedniki w osobach, naukach, wydarzeniach itd. kościoła chrześcijańskiego lub są z nimi związane, nawet gdyby żadna z poprzednich sześciu zasad nie stosowała się do nich, to te biblijne osoby, nauki, wydarzenia itd. powinny być uważane, jako typy takich osób, nauk, wydarzeń itd.*

Biblia o tym naucza w prorocztwie Amosa 3:7, które mówi, że nie istnieje nic, nawet w najmniejszym szczególe, co mając związek z rozwojem planu Bożego nie byłoby przez Boga objawione za pośrednictwem. Jego proroków. A skoro we wszystkich przypadkach to, co my nazywamy piątym kierunkiem myśli biblijnych — prorocztwami — nie było wykonane przez pisma proroków, to przynajmniej reszta tych przypadków musi być wskazana w pismach proroków takich jak Samuel itd., którzy podawali swoje prorocztwa wyłącznie jako typy.

Pastor Russell poświadcza o tym sposobie

udowodniania istnienia typów w B, strona 224 (od ostatniego wiersza u dołu), 225. Na przykład, mimo, iż w Biblii nie ma obszernego i wyraźnego stwierdzenia, że osoby i wydarzenia związane z zaręczynami i weselem Izaaka i Rebeki są typem tych osób i wydarzeń, które mają związek z zaręczynami i weselem Jezusa i Kościoła, to jednak pastor Russell zastosował je w szczegółach. Dlaczego? Dlatego, że te odpowiednie osoby i wydarzenia korespondują z sobą. Zasada ta w świetle faktów i Am. 3:7 dowodzi, że to, co lud Boży Wieku Ewangelii, tak w wodzach jak i prowadzonych przez nich, czynił i dokonywał i to, co czyniono wobec niego w związku z realizacją planu Bożego jest typem w Biblii. Z tego powodu brat Russell wierzył, że był antytypem Daniela, co też pokazał w obrazach takich jak: Brat Russell w jaskini krytyków, w ręce piszącej na ścianie itd. Z tego samego powodu wierzył, o czym wiedzieli J. Hemery, A. H. MacMillan i inni, że on był antytypem Dawida w księgach historycznych, ale nie w Psalmach. I z tego samego powodu wiemy, że księga Estery, a także inne liczne księgi biblijne są księgami typowymi.

(8) *Kiedykolwiek Biblia odnosi się do jakiegoś zestawu ksiąg, jako typowych lub do zestawu ksiąg historycznych, jako proroczych, to powinniśmy rozumieć, że wszystko w tych księgach jest typowe*. Cały Zakon (*Tora*), termin ten z punktu widzenia biblijnego obejmuje cały Pentateuch (Gal. 4:21, 22) — Bóg Sam nazywa go Zakonem w nazwie, jaką On dał w hebrajskiej Biblii pięciu księgom Mojżesza — wyraźnie jest nazwany typowym przez świętego Pawła do Żyd. 10:1. Zgodnie z tym święty Paweł tutaj (Gal. 4:21, 22) argumentuje, że Genesis, tak jak i pozostałe cztery księgi Mojżesza, należy do Zakonu, stąd według Żyd. 10:1 wszystko w pierwszych pięciu księgach Starego Testamentu jest typowe. Z tego powodu pastor Russell do wielu dziejów z Genesis odnosił się, jako do typowych, chociaż w Biblii nie ma wyraźnego stwierdzenia, porównania, aluzji itd., mówiącego, że one są typowe, ponieważ te wszystkie szczegóły zostały włączone do ogólnego stwierdzenia do Żyd. 10:1 porównanym z Gal. 4:21, 22. I z tego samego powodu odnosił się do wielu szczegółów w pozostałych czterech księgach Mojżesza, jako do typowych, mimo, że oddzielne szczegóły, jako typy nie są w inny sposób udowodnione. Jeśli te pięć ksiąg nazwano typami, to oczywiście takimi są wszystkie ich szczegóły. Tak więc cały Pentateuch w swych szczegółach jest typowy.

Ponadto Bóg w języku hebrajskim, co także potwierdza Łukasz (24:27), nazywa drugi podział Starego Testamentu Prorokami (*Nebiim*). Następnie tę drugą część Starego Testamentu, Proroków, podzielono w języku hebrajskim na dwie części: (1) „Wcześniejszych Proroków” i (2) „Późniejszych Proroków”. Ten ostatni podział składa się z następujących ksiąg: Izajasz, Jeremiasz, Treny; Ezechiel i dwunastu mniej-

szych Proroków, podczas gdy ten pierwszy składa się z następujących siedmiu ksiąg: Jozue, Sędziów, Ruta, 1 i 2 Samuelowa oraz 1 i 2 Królewska. Angielscy czytelnicy, którzy nie rozumieją języka hebrajskiego mogą sprawdzić ten potrójny podział hebrajskiego Starego Testamentu w tłumaczeniu Leesera. Łuk. 24:27 wskazuje też na trzeci podział hebrajskiego Starego Testamentu, ale nie na skutek jego tytułu przetłumaczonego *Ketubim*, Pisma, ale z powodu jego pierwszej księgi, na którą składają się Psalmi.

Teraz proszę zauważmy ten fakt, że pierwsza część drugiego podziału hebrajskiego Starego Testamentu „Wcześniejsi Prorocy” składa się z siedmiu ksiąg *historycznych*, tych wymienionych powyżej: Jozuego, Sędziów, Ruty, 1 i 2 Samuela oraz 112 Królewskiej. Dlaczego Bóg nazwał te księgi *Prorokami*, które pozornie zdają się być po prostu historycznymi? Odpowiadamy: Tak jest dlatego, że one składają się z historii całkowicie przedstawiających przyszłe rzeczy, to jest typy, a tym samym są prorocze. To znaczy, że wszystko, co zawierają w sobie jest typowe. Natchniony Apostoł Piotr (Dz. 3:24) mówi nam, że Samuel, pierwszy z proroków, autor księgi Jozuego, Sędziów, Ruty i części 1 Samuela (1 Kron. 29: 29), prorokował o Tysiącleciu. Ale on to czynił w typach przedstawionych w wyżej wymienionych księgach, a nie w inny sposób, w typach będących częścią objawienia Bożego, bo tylko w nich znajduje się ta część jego posługi objawienia.

Z tego powodu, że 1 i 2 księga Kronik, niezależnie od genealogii występującej w 1 Kronik, obejmuje duży zakres spraw opisanych w 1 Samuelowej i praktycznie wszystkie sprawy 2 Samuelowej oraz 112 Królewskiej, tak dalece na ile one dotyczą zjednoczonego królestwa, a po podziale królestwa Judy, to obie księgi Kronik, które należą do trzeciego podziału hebrajskiego Starego Testamentu *Ketubim*, Pisma, są także typowe.

Równoległość 2520 lat dowodzi tej samej rzeczy o wszystkim, co jest zawarte w 1 i 2 Królewskiej oraz w 2 Kronik, niezależnie od tych części, które traktują o Salomonie, o którym mówi punkt 4, podany wyżej, a dowodzący, że Salomon jest typem. Równoległe dyspensacje też dowodzą, że Ezdrasz i Nehemiasz są typami. Wykazaliśmy powyżej, że historyczne części księgi Daniela, które w hebrajskim podziale nie są umieszczone w Prorokach ale w *Ketubim*, Pismach, są typowe. Powyżej także wykazaliśmy, że księgi Ijoba i Estery są typowe. Tak więc wszystkie historyczne księgi Starego Testamentu są typowe.

(9) *Każda historyczna osoba, rzecz i wydarzenie musi być objawieniem, stąd typem, ponieważ Biblia w całości, a nie tylko w części, jest Boskim objawieniem.* Wyżsi krytycy mówią nam, że Biblia nie jest Boskim objawieniem, że w najlepszym przypadku zawiera Boskie objawienie, które oni zazwyczaj ograniczają do kilku religijnych, i etycznych nauk.

Dodatkowo natchnienie przypisują, jak twierdzą, tym wielkim religijnym przywódcom, którzy się nim cieszyli, jak: Budda, Konfucjusz, Zoroaster itd. Ale prawdziwie poinstruowane dziecko Boże wierzy, że Biblia w całości jest Boskim objawieniem i w pełnym znaczeniu tego słowa pochodzi z Boskiego natchnienia.

Skoro Biblia w całości jest Boskim objawieniem, to występujące w niej opisy historyczne muszą być objawieniem, a nie byłyby nim w przypadku, gdyby te historyczne opisy nie były typowymi. Niektóre rzeczy i niektóre relacje byłyby nie na miejscu w Biblii, gdyby nie były typami przyszłych rzeczy, jak na przykład, większość rodowodów z 1 Kronik pochodzących z pokoleń niepoświęconych, stanowiących typ sekt i denominacji chrześcijańskich, albo dzieje Michasa lub lewity i jego nałożnicy (Sędz. 17-21), albo najstarszego syna Dawida, Ammona, gwałcącego swą siostrę Tamarę (2 Sam. 13:1-20) itd., itd.

Mówienie, że są one objawieniem w tym sensie, że uczą nas pewnych dobrych lekcji nie wystarcza, by je umieścić w księdze Boskiego objawienia, skoro pewne wydarzenia z historii kościelnej uczą nas lepszych lekcji, aniżeli niektóre biblijne wydarzenia (co dzieje się dlatego, że one stanowią antytypy pewnych typów biblijnych). Skoro więc są częścią Boskiego objawienia muszą objawiać rzeczy, o których nie możemy dowiedzieć się z innego źródła niż Biblia. A to jest prawdą tylko wtedy, w odniesieniu do dziejów w niej opisanych, gdy one są typami. Cała Biblia, a nie pojedyncze jej części, jest Boskim objawieniem. To twierdzenie, że dzieje opisane w Biblii są częścią Boskiego objawienia jest prawdziwe i wszystkie one objawiają prawdy Boskie, co między innymi rzeczami wskazuje, że są typowe, czego dowodzi niniejszy punkt.

(10) Dziesiątym sposobem rozpoznawania w Biblii tego, co jest typem *jest ten fakt, że jeśli coś jest typem jakiejś osoby, wydarzenia, ruchu itd. Wieku Ewangelii, to tym samym jest dowiedzione, że jest typem odpowiednich rzeczy w trzech miniaturach Wieku Ewangelii, to znaczy w małej, średniej i wielkiej miniaturze.* Bowiemy podczas okresu Epifanii Wiek Ewangelii powtarza się trzy razy na małą skalę (zobacz E 10, 12—104; Ter. Pr '48, str. 36 i dalej do '49, str. 15). Biblia dowodzi o istnieniu wielkiej miniatury a wypełnione fakty dowodzą o istnieniu małej i średniej miniatury. Bowiemy źli lewicy pod złym kierownictwem zostali objawieni, jako tacy w małej miniaturze, w latach 1915-1920. Dobrzy Lewicy pod dobrym dowództwem zostali objawieni w średniej miniaturze, w latach 1918-1937. A lewicy w kościele nominalnym zostali objawieni w wielkiej miniaturze, w latach 1914-1954.

Biblijny dowód na istnienie wielkiej miniatury jest następujący: Dzieje szpiegowania ziemi, relacja szpiegów, szemranie ludu w związku z tą relacją i zmuszenie z tego powo-

du, do czterdziestoletniej wędrówki po puszczy stanowi typ (1) szpiegowania podczas Żniwa Żydowskiego sfery Prawdy i jej Ducha, relacji o tym antytypowych szpiegów, szemranie żydowskich braci na tę relację i w konsekwencji wędrówka ludu Bożego Wieków Ewangelii po symbolicznej puszczy oraz (2) szpiegowanie w czasie Paruzji sfery Prawdy i jej Ducha, raport o tym antytypowych szpiegów, szemranie w związku z tym paruzyjnego ludu Bożego i w konsekwencji wędrówka po symbolicznej puszczy Epifanii, co jest dowodem powtórzenia się w małej skali Wieków Ewangelii. Stąd wszelkie typy, mające swoje antytypy w Wieków Ewangelii, mają trzykrotne antytypy w Epifanii.

TYPY WSKAZUJĄ NA JEDNOSTKI

Zrozumiawszy zasadę typu w Biblii zwrócimy teraz naszą uwagę na inny aspekt tego przedmiotu, a mianowicie, na fakt wskazywania w niektórych przypadkach przez typy biblijne na jednostki w antytypie. Czasami słyszymy jak bracia mówią, że za wyjątkiem Jezusa jednostki nie są pokazane przez typy występujące w Biblii. Ci, którzy tak mówią nie zgadzają się z Pismem Świętym i z tłumaczeniem pewnych tekstów Pisma świętego zinterpretowanych przez pastora Russella. Obawiamy się, że w niektórych przypadkach życzenie jest ojcem myśli, gdyż niektóre jednostki wskazywane przez typy biblijne w celu zdyskredytowania ich są właśnie tymi, którzy podnoszą protest przeciwko antytypowym jednostkom wskazywanym przez Biblię. Inni pozornie łączą się z nimi w proteście, gdyż nie chcą myśleć o swoich współtowarzyszach w taki sposób wskazywanych. Tacy zgadzają się z tą myślą, że niektóre jednostki są pokazane w prorocत्वach biblijnych, jako różnych od typów biblijnych. Nie dostrzegamy logiczności w postawie tych, którzy wierzą, że prorocत्वach biblijnych wskazują na jednostki, lecz zaprzeczają, by typy biblijne wskazywały na jednostki. Jeśli mogą niech oni udowodnią logiczną zgodność w tych dwu stanowiskach. Bardzo wątpimy w ich zdolność dokonania tego.

Ale gdyby ktoś z ludu Bożego zaprzeczył, że prorocत्वach biblijnych wskazują na jednostki, za wyjątkiem Jezusa, pokazałby przez to swój brak zgodności z Bogiem, Jezusem i pastorem Russellem, gdyż Bóg Sam setki lat wcześniej wskazał, a nawet nazwał po imieniu, Jozyjasza i Cyrusa (1 Król. 13:2; Iz. 44:28; 45:1-5). Albo czy taki lud Boży będzie podtrzymywał swoje stanowisko łącząc się z wyższymi krytykami niewiernie orzekając, iż stosowne teksty były napisane po czasach Jozyjasza i Cyrusa? Jezus mówi nam, że Pismo Święte setki lat wcześniej wskazywało na Judasza jako zdrajcę naszego Pana (Jana 13:18, 21-30; Ps. 41:10; Zach. 11:12, 13).

Daniel w 11 rozdziale swego znamienego

prorocत्वach wskazuje na liczne jednostki, jak to potwierdza następujący wykaz: Kambyses, Smerdis, Dariusz Hystaspes i Kserkses (w. 2), Aleksander Wielki (w. 3), jego czterech następców: Kassandros, Seleukos, Ptolemeusz i Lysimachos (w. 4; 8:8), Ptolemeusz Filadelfos (w. 5), Antiochus Theos, Berenika i Ptolemeusz Filadelfia (w. 6), Ptolemeusz Energetes i Seleukos Callinicus (w. 7), synowie tego ostatniego i Antiochus Magnus (w. 10), ten ostatni i Ptolemeusz Filopater (w. 11), Antiochus Epifanes (w. 12), Scopas (w. 15), Marek Antoniusz i Kleopatra (w. 17-19), August (w. 20), Tyberiusz (w. 21—24), Aurelian i Zemobia (w. 25, 26, 28) oraz (Napoleon (w. 29, 30, 36-45).

Ponadto inne jednostki są pokazane w prorocत्वach biblijnych, np. Jan Chrzciciel — mówi o nim Iz. 40:3-5 i Mal. 3:1 w porównaniu z. Mat. 3:3 i 11:10. W Zach. 11:8 są przepowiedziani panowie Barbour, Paton, i Heninges, a w wierszach 15-17 jest pokazany J. F. Rutherford. Brat Russell jest pokazany w tekstach Iz. 21:6-10; Ezech. 40:1-47:12; Abak. 2:1-3; Mat. 20:8; 24:45-47; Łuk. 12:42-46 i ponownie J. F. Rutherford jest pokazany w Ew. Mat. 24:48-51. Brat Johnson jest pokazany w Obj. 19:9. A ośmiu książąt siedmiu grup członków gwiezdnych jest pokazanych u Mich. 5:5, którzy także są pokazani w określeniu „siedmiu pasterzy” wskazujących na 49 członków gwiezdnych stanowiących siedem aniołów siedmiu kościołów. Posłannicy Paruzji i Epifanii są przepowiedziani w 5 Moj. 32:30.

Zgodnie z tym. te ustępy dowodzą, że w prorocत्वach biblijnych są też z góry przepowiedziane inne jednostki, aniżeli nasz Pan. I jeśli w ten sposób są przez prorocत्वach przepowiedziane pewne jednostki, to dlaczego nie mogą być pokazane pewne jednostki przez typy?

Teraz postaramy się udowodnić, że w Biblii występują typy pokazujące też i inne jednostki, niżeli Pan i że pastor Russell tak wierzył i tak nauczał. Typami dwunastu Apostołów jest dwanaście źródeł w Elim i siedemdziesięciu powszechnych podrzędnych nauczycieli w Kościele w obu żniwach i między żniwami, zobrazowanych w typowych siedemdziesięciu palmach (2 Moj. 15:27; Z 4011, par. 3; Komentarz Bereański). Te trzy zestawy siedemdziesięciu powszechnych podrzędnych nauczycieli Kościoła są także pokazane przez siedemdziesięciu starszych Izraela (4 Moj. 11:24), podczas gdy Eldad i Medad (w. 26) stanowią typ Pawła i Apollosa w Żniwie Żydowskim. Jana i Jana Wessela między żniwami oraz dwóch Posłanników przy końcu wieku.

Między innymi, dwunastu Apostołów pokazuje typ dwunastu snów Jakuba w okresie jego śmierci (1 Moj. 49:1, 2), tak jak, między innymi, nasz Pan jest pokazany w typie Jakuba. Eleazar i (4 Moj. 3:32; 4:16; 16:35-39; 19:4) jest typem dwunastu Apostołów, a szczególnie świętego Pawła (Cienie Przybytku, str. 117). Równoległe żniwa dowodzą, że Eleazar w tych ustępach jest także typem pastora Rus-

sella. Fines ze swym oszczepem (4 Moj. 25:6-15) jest typem świętego Pawła z listem do Żydów, a pastor Russell z listopadowym numerem WT z 1893 roku (artykuł na temat Kongresu religijnego, powtórzony i poszerzony w D, str. 201-336). Zobacz szczególnie E, 9 i 14.

Fara, (Sędz. 7:10, 11) towarzyszący Gedeonowi w zwiadowczej wyprawie do obozu Madyjańskiego, jest typem pastora Russella towarzyszącego Jezusowi w zwiadowczej wyprawie do obozu błaznieli zniwa ewangelicznego. Zaprawdę, całe księgi oraz części innych stanowią typ pastora Russella i jego dzieła. I tak Dawid oraz jego działalność jest typem na niego i jego działalność, co jest opisane w drugiej połowie 1 Samuela i w całej 2 Samuela. Jeremiasz i Daniel są typami pastora Russella w swych księgach, tak jak to czynią Apostołowie w Dziejach Apostolskich. Ponadto on i jego dzieła są typowo przedstawione w 1 Moj., 2 Moj., 3 Moj., 4 Moj., Joz., Sędz., Ruty i Trenach. Zobacz szczególnie E 4, 5, 9, 14.

Dziewięciu głównych pielgrzymów parazyjnych w następującym porządku jest pokazanych w 2 Sam. 23:8-23, jak bracia: Russell, Johnson, Barton, J. Edgar, Hemery, M. Edgar, Rutherford, Sturgeon i MacMillan i — oprócz trzech wyżej wymienionych pielgrzymów brytyjskich — trzydziestu czterech pielgrzymów, których zdjęcia ukazały się na ostatniej stro-

nie styczniowego numeru People's Pulpit (Kazalnica Ludowa) z 1910 roku, jest przedstawionych w 34 mocarzach Dawida wymienionych w Sam. 23:8—39. Także nazwiska tych 34 (ponownie trzech brytyjczyki pielgrzymi byli pominięci) zostały wymienione w B.S.M. (Miesięcznik Studentów Biblijnych) w 1911 roku, Nr 13, str. 2, kol. 3, par. 8, którzy są antytypami 34 mocarzy Dawida wyszczególnionych w 2 Sam. 23:8-39.

Te przykłady wystarczają, by udowodnić, że typy występujące w Biblii wskazują czasami na jednostki. Podczas Epifanii i właśnie dlatego, że to jest Epifania, o wiele więcej jednostek jest pokazanych w typach Biblii, aniżeli było w jakimkolwiek innym okresie Boskiego planu. Wodzowie grup lewickich i niektórzy ich pomocnicy są pokazani w typach indywidualnie w celu zidentyfikowania ich, ich głównych popleczników i ich grup, których razem jest 60, zgodnie z Biblią wymieniającą 60 słupów przybytku, 60 wodzów grup lewickich w odpowiednich rodowodach 2 Moj., 4 Moj. i 1 Kron., 60 królowych Salomona (Pieśni 6:8) i jego 60 mocarzy (PnP 3:7). Ażeby ukryć cele Epifanii, jej czynniki i wydarzenia do właściwego czasu, Bóg umieścił je w Biblii głównie w formie typów. P '78, 82.

„DOŚWIADCZAJCIE DUCHÓW”

1 Jana 4:1

APOSTOŁ JAN napomina w tym tekście: „Najmilsi! nie każdemu duchowi [naucze] wierze; ale doświadczajcie [poddajcie próbie, sprawdzajcie] duchów [nauk, doktryn], jeśli z Boga są [i dalej mówi, dlaczego to jest potrzebne i ostrzega]. Bo wiele fałszywych proroków [ze swymi fałszywymi naukami] wyszło na świat [tak więc jest widocznym, że słowo *duchy* oznacza tutaj *nauki*]”. Pastor Russell „sługa wierny i roztropny” wskazał (F, str. 278, 336), że duchy w tym tekście to nauki i nauczyciele (por. *Life-Death-Hereafter* str. 129-132, 209). My mamy „doświadczać [poddawać próbie prawdy Słowa Bożego] wszystkiego, wszystkich nauk przedstawianych nam przez tych, co do których wierzymy, iż są prawdziwymi biblijnymi nauczycielami a trzymać się mocno tylko tych nauk, które są dobre i prawdziwe Iz. 8:20; Dz. 17:11; 1 Tes. 5:21). Żadnym sposobem nie mamy akceptować błędnych doktryn lub fałszywych nauczycieli, albo zwracać uwagę na ich złe praktyki, lecz tak jak Apostoł radzi: „tych się chroń” (2 Tym. 3:5; Rzym. 16:17).

Istnieje siedem nierozłącznych sposobów nauczania nas przez Boskie Słowo: Pierwszy doktrynalny — to nauki o Bogu, Chrystusie, Duchu Świętym, Stworzeniu, Przymierzach, Człowieku, Upadku i Przekleństwie, Okupie, Kościele, Świecie, Wtórym Przyjściu i Spełnieniu. Drugi *etyczny* — odnosi się do rozwoju charakteru dobrego lub złego. Trzeci *obietniczy*

— szczególnie występuje w Boskich przymierzach. Czwarty *napominający* — zachęcający do praktykowania dobra a ostrzegający przed złem i strofujący zło. Piąty *proroczy* — przepowiadający przyszłe rzeczy. Szósty *historyczny* — rejestrujący przewód Boskiego objawienia i różne Boskie czyny oraz Jego postępowanie wobec podlegających temu objawieniu. Siódmy i ostatni sposób jest *typowy*, gdyż Pismo Święte, rozum i fakty dowodzą, że biblijne historie, biografie, osoby, instytucje itd. są prorocztwami w formie typów. Tak jest, ponieważ historyczne, biograficzne itd. części Biblii są typowe, bo objawiają i napominają nawet wtedy, kiedy wartość etyczna ich nauk jest ignorowana. Na tyle, na ile my możemy to zrozumieć, wszystko w Biblii podlega tym siedmiu kierunkom myśli.

Nasz tekst wskazuje, że powstało wielu „fałszywych proroków” (Dz. 20:29, 30). Ci swoje fałszywe nauki zazwyczaj przedstawiają w wysiłkach podania „nowego światła”, co dokonuje się przez ich spekulacje, szczególnie w związku z doktrynami, prorocztwami i typami biblijnymi. Prawdziwe przedstawianie typów, w miarę jak one mają być rozumiewane, jest najtrudniejszym zadaniem prawdziwych tłumaczy Słowa Bożego. Dlatego Bóg, niezależnie od Jezusa, który jest Jego rzecznikiem do tych tłumaczy, zazwyczaj ogranicza tłumaczenie typów, itd. do członków gwiazdnych, a szczególnie do żyjących w Efezskim okresie

kościół, czyli do Apostołów i do żyjących w Laodycejskim okresie kościoła, czyli do Posłanników Paruzji i Epifanii.

Pisma Apostołów z ich bezpośrednimi wypowiedziami, porównaniami, kontrastami, aluzjami itd. dowodzą, że to stwierdzenie w odniesieniu do nich jest prawdziwe. A Boskie oświadczenie w 2 Moj. 19:21-25, szczególnie W 24 wierszu, potwierdza to w odniesieniu do tych dwóch Posłanników, których typem jest Aaron. Mojżesz w tym przypadku jest typem naszego Pana. Święty Paweł w liście do Żyd. 12:8-21, odwołując się do 2 Mojż. 19:11-20, szczególnie w wierszach 22-29 zwraca uwagę na antytyp dowodząc, że 2 Moj. 19:11-25 odnosi się do Paruzji i Epifanii. Stąd 2 Moj. 19:21-25 pokazuje, że antytypowi Izraelici Paruzji i Epifanii i ich podkapłani (za wyjątkiem tych dwóch Posłanników, bowiem ich studiowanie Biblii mające związek z omawianą sprawą nie jest spekulacją) nie mają spekulować, bo występujące spekulacje w Epifanii dotyczą w wielkiej mierze typów.

Dlatego, ogólnie mówiąc, ten ustęp Pisma Świętego dowodzi, że Jezus jako rzecznik Boga a tym samym jedyny tłumacz Słowa, użyje przy końcu tego wieku jako antytypowego Aarona Posłanników Paruzji i Epifanii w tym celu, by wytłumaczyli braciom Słowo na czasie, szczególnie w związku z nowymi doktrynami, prorocstwami i typami. Za życia obu Posłanników każdy wysiłek innych osób, by wyjaśnić te trzy kierunki Słowa, jako nowe rzeczy byłby tym zabronionym „wglądaniem” — spekulacją — z 2 Moj. 19:21-25 i pociągałby za sobą utratę stanowiska w przypadku rozmyślnej uporczywości (por. P '76, 92). Gdyby na tę sprawę zwracano uwagę, to lud Boży w Paruzji, a szczególnie w Epifanii, byłby w licznych przypadkach uchroniony przed zamieszczeniem a wiele jednostek przed utratą swoich klasowych stanowisk zajmowanych przed Panem.

Powinniśmy jednakże rozróżniać między „wglądaniem” a oczekiwaniem na wypełnienie się Pisma Świętego (Abak. 2:1; Łuk. 21:36). Rozumiemy, że to oczekiwanie, jako różne od „wglądania”, oznacza łagodne i pokorne studiowanie w świetle Pisma Świętego bieżących wydarzeń, jako znaków czasu przepowiedzianych i wytłumaczonych przez specjalnych rzeczników Boga, łącznie z tym, który obecnie służy, ażeby zrozumieć jak one się wypełniają. Apostoł Paweł i Bereańczycy są wspaniałymi przykładami właściwego postępowania (Dz. 17: 11; Ter. Pr. '51, str. 30, par.33).

Ogólnie mówiąc, jak to stwierdzono powyżej, prawda typowa w pierwszym udzieleniu jest ograniczona do członków gwiazdnych. Oprócz nich także inni, to jest „nauczeni w Piśmie i wyćwiczeni w królestwie niebieskim” (Mat. 13:52), mają od czasu do czasu przywilej wynoszenia czegoś nowego ze „skarbu”, Biblii. Jednakże, taka sytuacja nigdy nie występuje, gdy gwałcą zakaz dotyczący spekulowania — „chcąc Pana widzieć” — to znaczy, gdy przez

swoje studiowanie dochodzą do nowych doktryn, typów itp. Ale jeśli kiedykolwiek jakieś osoby zostały wyróżnione zrozumieniem czegoś nowego, to się raczej przypadkowo na nie natknęli bez specjalnych poszukiwań. Bóg nagle oświecał ich umysły na dany temat i w ten sposób otrzymywali coś nowego w związku z typami, przypowieściami, prorocstwami lub jakimiś niejasnymi wypowiedziami, bez angażowania się w zabronione spekulacje. Dopóki bowiem Maluczkie Stadko było na ziemi, wszystkich braci, za wyjątkiem członków gwiazdnych, obejmował zakaz studiowania Biblii w celu wypracowania nowych doktryn, typów lub prorocstw, co gdyby czynili byłoby „wglądaniem”. Szczegóły na ten temat są podane w artykule *Mojżesz, Aaron i Maria* (4 Moj. 12) w Ter. Pr. '50, str. 18-24, 41-46; '51, str. 29-37; E 9, rozdz. 2).

NADUŻYWANIE TYPÓW

Powyższe rozważanie doprowadza nas do krótkiego rozważania faktu nadużywania typów. Z siedmiu kierunków myśli biblijnych formy doktrynalne, prorocze i typowe były bez wątpienia najczęściej nadużywane w celu zaszczepienia błędu. Spośród tych trzech rodzajów najbardziej nadużywano doktrynalnych i typowych form myśli biblijnych. A spośród dwóch ostatnich najbardziej nadużywano biblijnych myśli doktrynalnych a zaraz potem typowych myśli biblijnych. Ale my jesteśmy pewni, że podczas Paruzji i Epifanii, szczególnie w czasie tej ostatniej, między ludem Prawdy najbardziej ze wszystkich siedmiu kierunków myśli biblijnych były nadużywane typy. Szatan wiedząc, że przez typy może wprowadzić błąd, być może bardziej efektywnie niż innymi sposobami, uczynił je swoim szczególnym środkiem rozpowszechniania błędu między nominalnym i prawdziwym, ludem Bożym.

NASZE DOŚWIADCZENIE ZE SPEKULACJĄ

W 1909 roku otrzymaliśmy sześć tomów *Wykładów Pisma Świętego* w pewnym pensjonacie w Hackettstown N. J. Zostały one tam ulokowane przez pewnego brata kolportera. Szukaliśmy Prawdy od dłuższego czasu, zanim ją znaleźliśmy, więc radowaliśmy się z niej bardzo. Odczuwaliśmy ogromną wdzięczność wobec Boga a także wobec owego brata kolportera, którego On użył do udzielenia nam Prawdy. Dlatego napisaliśmy do niego i od listopada wspólnie kolportowaliśmy w centralnej Florydzie. Pod jego wpływem, my, jako dziecko w Prawdzie, byliśmy wprowadzeni w błąd odnośnie korzystania z Konkordancji Stronga w celu niezależnego spekulatywnego studiowania Biblii, co prowadziło do dziwacznych konkluzji, które często same w sobie były sprzeczne i niezgodne z Prawdą. Widząc, że w ten spo-

sób szatan chce nas sprowadzić na manowce zaprotestowaliśmy przeciwko złej metodzie studiowania Biblii przez naszego starszego brata kolportera, ale nie mogliśmy go przekonać. Tak więc rozstaliśmy się z nim. Potem rozpoczęliśmy ponowne studiowanie Prawdy, ale tylko we właściwy sposób. Coraz bardziej rozumiewaliśmy wówczas niebezpieczeństwo złego postępowania.

W naszym gorącym pragnieniu ostrzeżenia braci przed niebezpieczeństwem spekulatywnego studiowania Biblii i pomożenia im, uniżyliśmy się pod potężną ręką Bożą i bez podania nazwiska tego wpływowego brata kolportera lecz nawiązując do naszego chwilowego „otoczenia”, napisaliśmy list do brata Russella w celu opublikowania go (zob. *Tower* Z 4716 z 15 listopada 1910 roku). Rozumiemy, że list ten pomógł wielu braciom, choć szatan go użył w wysiłku poniżenia nas i przeciwdziałania naszemu wpływowi, szczególnie po śmierci ostatniego członka gwiazdnego.

PASTERSKA TROSKA NASZEGO PANA

Po uderzeniu pasterza, Posłannika Paruzji (48 członka gwiazdy), w 1916 roku, Pańskie owce oświecone Paruzją były mniej lub więcej oszołomione i rozproszone, szczególnie na skutek wystąpień różnych nieczystych wodzów Wielkiej Kompanii i ich błędów. Ale nasz Pan w dalszym ciągu pasł Swój lud, oświecając go i udzielając mu pomocy, przez wzbudzenie Posłannika Epifanii, 49 i ostatniego członka gwiazdy. Po jego śmierci w 1950 roku, oświecone Epifanią owce zostały mniej lub więcej oszołomione i rozproszone, głównie przez pewnych wodzów Młodocianych Godnych i ich błędy. Ale nasz Pan w Swym stanie chwały nadal stał przy Boskim stadzie i żywił je w mocy i majestacie imienia Jehowy, tak że mogło nadal trwać (Mich. 5:4; E 1, 520). „Ale ścieżka sprawiedliwych jako światłość jasna, która im dalej tem bardziej świeci, aż do dnia doskonałego” (Przyp. 4:18; A, str. 30-39).

A jak może nasz Dobry Pasterz, Baranek, który był zabity, dalej otwierać pieczęcie księgi (Obj. 5:5), by udzielać Swym owcom Prawdy na czasie skoro siedem składowych aniołów siedmiu okresów kościoła, siedem składowych gwiazd lub siedmiu pasterzy ze swymi ośmioma księżętami (Mich. 5:5; Posłannik Paruzji był siódmym a Posłannik Epifanii ósmym) ukończyło swój bieg?

Na podstawie pewnej ilości dowodów Pisma Świętego, rozumu i faktów Posłannik Epifanii, 49 i ostatni członek gwiazdny oraz ostatni członek Maluczkiego Stadka mający dostąpić uwiel-

bienia (E 10, 142), wykazał, że po jego śmierci Pan odda przywilej zarządzania Prawdą Wielkiej Kompanii, szczególnie Dobrym Lewitom i ich przez Boga naznaczonemu wodzowi „towarzyszowi i specjalnemu pomocnikowi Posłannika Epifanii”, aż do jego śmierci — P '42,-14, 15; '43, 79) i że w ten sposób „Wielka Kompania będzie musiała usługiwać sobie bez bezpośredniej usługi ze strony członka gwiazdnego” (zobacz P '44, 29; '48, 45; Ter. Pr. '51, str. 19 i 20; '64, str. 10-15; '66, str. 79-87 i '67, str. 12-14 i 44, 45, 58-64, 87-89; '69, str. 41-43).

Całkowicie ufamy, że po ukończeniu ziemskiego biegu przez Wielką Kompanię nasz Pan w dalszym ciągu będzie się troszczył o Swój lud za pośrednictwem Młodocianych Godnych. A kiedy Młodociągni Godni ukończą swój bieg w tym życiu, On będzie Swoje dzieło kontynuował przez Poświęconych Obozowców Epifanii.

Po śmierci obu członków gwiazdy Laodycejskiej nasz Pan dla Swego oświeconego ludu nadal podawał pokarm na czas słuszny, który w dużej mierze pozostawał w szczególnym związku z doktrynami, prorocत्वami i typami. W czasie, gdy On nas używał byliśmy bardzo ostrożni, aby przedstawiać braciom tylko takie nauki, jakie były w pełnej harmonii z Pismem Świętym, rozumem i faktami. Wierzmy, że nasze wczesne doświadczenie z spekulatywnym tworzeniem typów Pan użył jako specjalne ostrzeżenie przeciwko takiemu postępowaniu i częściowo, jako przygotowanie nas do naszego obecnego urzędu w celu błogosławienia Swego ludu.

My oczywiście nie twierdzimy, że jesteśmy nieomylni, wolni od popełniania błędów. Dlatego nakłaniamy braci do starannego studiowania i z modlitwą tego, co my przedstawiamy, by „doświadczać duchów, jeżeli z Boga są” i „na każdy dzień rozsądzać Pisma, jeźliby się tak miało” (Dz. 17:11). W Ter. Pr. '67, str. 79, par. 6 (por. z E 1, 475) brat Johnson w odniesieniu do nauk religijnych stwierdził, co następuje: „Nauka, jeśli jest prawdziwa musi być harmonijna (1) sama z sobą, (2) z każdym ustępem Pisma Świętego, (3) z każdą doktryną Pisma Świętego, (4) z charakterem Boga, (5) z okupem, (6) z faktami i (7) celami Boskiego planu. Jeśli nadal „wszystkiego doświadczamy” tymi miernikami (1 Tes. 5:21; 1 Jana 4:1-4; Ps. 45:2; Iz. 8:20; Jana 17:17; 1 Kor. 2:5), to zdumiewamy się nad kontynuacją odkrywania z Pisma Świętego Prawdy epifaniczno-bazylijskiej, zielonych pastwisk, do których nasz Dobry Pasterz przywiódł nas jako Swój oświecony lud. P '78, 86.

CHRYSZTUS: JEGO OKUP

(ciąg dalszy z Nr 304)

Iz. 45:22, 23, w porównaniu z 1 Moj. 22: 16-18 i Fil. 2:9-11, dowodzi, że podczas Tysiąclecia, wszyscy niewybrani, ci którzy wyj-

dą ze stanu śmierci i ci którzy będą w stanie śmierci, mają otrzymać zaproszenie do przyjęcia sposobności życia: „Obejrzyjcież się na mnie

wszystkie kończyny ziemi [(Ps. 22:28—30), każdy na ziemi otrzyma to wezwanie, przeto niewybrani, w odróżnieniu od wybranych, którzy otrzymują powołanie jedynie do nich ograniczone], abyście zbawione były [przez przyswojenie zasługi okupowej— Chrystusa doskonale człowieczeństwo, jego prawo do życia i prawa życiowe]; bom Ja Bóg, a nie masz żadnego więcej. Przystałem sam przez się [w Przymierzu Związanym Przysięgą z 1 Moj. 22:16—18, które gwarantuje zniszczenie przez nasienie wszystkich nieprzyjaciół człowieka („Odziedziczy nasienie twoje bramy nieprzyjaciół swoich”) — grzech, błąd, przekleństwo, proces śmierci, stan śmierci, smutek, powszechne uczucie nacechowane wrogością itd. — i błogosławienie wszystkich niewybranych sposobnościami restytucji („I błogosławić sobie będą w nasieniu twojem wszystkie narody ziemi”)]; wyszło z ust Moich słowo sprawiedliwe [okup czyni obietnice i wprowadza wykonanie Przymierza Związanego Przysięgą, rzecz występująca w harmonii z Boską Sprawiedliwością, ponieważ on daje zadośćuczynienie sprawiedliwości za dług Adamowy, która powinna być zaspokojona zanim obietnice tego przymierza mogły by być wykonane w sprawiedliwości], które się nazad nie wróci [puste i nie wypełnione] że się mnie kłaniać będzie wszelkie kolano [okupowa ofiara Chrystusa jest podana w liście do Filipian 2:7-9 jako powód wywyższenia Chrystusa i kłaniania się Jemu każdego kolana (w. 9 i 10). To nie oznacza, że wszyscy będą zbawieni, choć zostaną do tego zaproszeni, lecz oznacza, że przynajmniej na krótko wszyscy podczas Tysiąclecia okażą Mu poddanie], i przysięgać każdy język [uległość, poświęcenie się Jemu, jako Panu w okresie Tysiąclecia. U niektórych to nie potrwa długo (Iz. 26:9, 10; 65:20)]. Wyrażenia tego ustępu - porównane z Ps. 22:28-30; 1 Moj. 22:16-18 i Filip. 2:9-11 dowodzą, że stosuje się on do Tysiąclecia i że dlatego wszyscy niewybrani od czasów Adama aż do końca Tysiąclecia będą błogosławieni przez nasienie Abrahama, a to wskazuje, że niewybrani zostaną wówczas wzbudzeni ze stanu śmierci, by korzystać ze sposobności i błogosławieństw, zaoferowane którym wszystkim niewybranym potomkom Adama zagwarantował okup. To znowu obala kalwinizm.

Jana 5:25-29 dowodzi tej samej rzeczy: „Idzie godzina [przez tę godzinę jest rozumiany Wiek Tysiąclecia a godzina, która teraz jest Wiekem Ewangelii (w 1 Jana 2:18, tutaj w ang. Biblii A.V. słowo, które powinno być podane jako *godzina* — Wiek Ewangelii jest ostatnią godziną Wieku drugiego świata — jest błędnie przetłumaczone jako *czas*)] i teraz jest Wiek Ewangelii, gdy umarli [nie umarli w stanie śmierci, o których mówi wiersz 29, ale ci umarli, którzy znajdują się w procesie umierania (Mat. 8:22; 2 Kor. 5:14; (Obj. 20 : 13, wyrażenie: Śmierć [w sensie procesu śmierci] i *hades* [stan śmierci] wydały *umarłych*, którzy w nich byli, jest wyraźnym przypadkiem, w którym słowo *umarli* jest użyte w obu znaczeniach, tak jak wyraz śmierć czasami występuje w Biblii w jednym, czasem w drugim a czasami w obu znaczeniach)] usłyszą [zrozumieją (Mar. 4:9)] głos [nauki] Syna Bożego, a którzy usłyszą [usłuchają. Oczywiście tutaj słowo *słyszeć* nie dotyczy usłyszenia uchem zewnętrznym, nawet w tym tekście nie oznacza zrozumienia, ponieważ żadnym z tych obu rodzajów słyszenia nie zdobywa się żywota wiecznego] żyć będą. Albowiem, jako Ojciec ma żywot Sam w Sobie [nieśmiertelność, egzystencję nie podlegającą śmierci] tak dał [w obietnicy] i Synowi, aby miał, [jako nagrodę za Swoje posłuszeństwo aż do śmierci] żywot w samym sobie [nieśmiertelność, nieodłączną cechę Boskiej natury, lecz nieobecną w każdej innej naturze. Przeto Syn od Swego zmartwychwstania będąc w Boskiej naturze już więcej nie ma ani nie potrzebuje ludzkiej natury dla Swego istnienia, ale ta ludzka natura z jej prawem do życia i prawami życiowymi stanowi aktywa na odkupienie Adama i jego rasy]. I [On, Ojciec] dał [ofiarując Mu sposobność dania Siebie, jako odpowiedniej ceny] Mu [Synowi] moc i sąd czynić [by działał, jako Boski Wykonawca w zarządzaniu próbą do życia wybranych i niewybranych]; bo jest Synem Człowieczym [górujący nad innymi Syn Adama, który jako taki stał się ceną okupu a tym samym zdobył prawo do kierowania próbą do życia wszystkich (1 Tym. 2:5, 6)]”. W poprzedzających trzech wierszach Jezus podkreśla jak w Wiekach Ewangelii i Tysiąclecia On jest Wykonawcą prób do życia dla tych, którzy nigdy nie byli w grobie, (*cdn*)

**TERAŹNIEJSZA PRAWDA I ZWIASTUN CHRYSTUSOWEJ EPIFANII
NIEZALEŻNY DWUMIESIĘCZNIK RELIGIJNY
WYDAWANY PRZEZ SWIECKI RUCH MISYJNY „EPIFANIA”**

Pismo to, wolne od sekt, organizacji i wyznań ludzkich lecz raczej przywiązane do Boga tak jak rozumie Jego Słowo, jest wydawane w obronie Prawdy parazyjnej udzielonej od Pana przez „wiernego Sługę”, jako podstawy dla wszelkiego dalszego rozwoju prawdy; w obronie zarządzeń czarteru i testamentu, które dał Pan przez „wiernego Sługę”, aby wiązały kontrolujące korporacje i towarzystwa między ludem w Prawdzie, a także w celu przedstawienia j obrony

rozwijającej się Prawdy epifanicznej, która jest pokarmem na czas słuszny dla ludu Pańskiego ze wszystkich klas i grup, tak jak Panu podoba się jej udzielać. Może ono być wysyłane bezpłatnie, podobnie jak za czasów br. Russella, dla biednych z ludu Pańskiego lub innych pragnących tego osób. Zamówienia i wpłaty prosimy kierować na adres: Świecki Ruch Misyjny „Epifania” Zarząd Główny, 1 Oddział Miejski PKO w Poznaniu, numer konta: 63513-53391-136.